

Poglavlje 1

Škotska, rujan 1882.

Vidjela sam kako je gđa Chase ubacila to pismo u džep lorda Camerona. Učinila mi je to zapravo pred nosom. Vražja ženska.

Ainsley Douglas klekne u svojoj večernjoj haljini i gurne ruke duboko u ormar lorda Camerona Mackenzieja.

Zašto je to, od svih ljudi na svijetu, trebao biti baš Cameron Mackenzie? Zar je moguće da gđa Chase zna? Ainsleyjino je srce mahnito lupalo dok ga nije prisilila da se smiri. Ne, Phyllida Chase to ne može znati. Nitko to ne može znati. Cameron joj to sigurno nije rekao, jer da jest, priča bi se proširila munjevitom brzinom jer se dobro zna koliko visoko društvo voli ogovarati. Zato je bilo logično da je Cameron tu priču zadržao za sebe.

Ainsley se tek malo bolje osjećala. Kraljičino pismo nije bilo u džepu nijednog od kaputa u toj garderobi. U ormaru je pronašla uredno složene košulje, ovratnike poslagane u kutije za ovratnike, kravate pažljivo odijeljene tankim papirom. Bogati batist i svila i najfiniji pamuk, skupe tkanine kakve priliče bogatom čovjeku.

Žustro je prekapala po odjeći, no ni u jednom džepu nije pronašla nehaljno zataknuto pismo, a nije palo ni negdje između košulja na polici. Lordov je sobar vjerojatno dobro pregledao džepove svoga gospodara i maknuo sve zalutale papire te ih vratio lordu Cameronu koji ih je zatim pospremio negdje na sigurno. Ili ga je Cameron već pronašao, zaključio da se radi o nekoj ženskoj

bedastoći, i spalio. Ainsley se iskreno nadala i usrdno molila da ga je jednostavno spalio.

Iako to zapravo ne bi sasvim riješilo Ainsleyjin problem. Phyllida, prokleta bila, sakrila je negdje još kraljičinih pisama. Ainsleyjin zadatak: dočepati ih se pod svaku cijenu.

A cijenu je odmah platila Ainsleyjina golublje siva večernja haljina, prva nova haljina koja nakon toliko vremena nije bila crna, primjerena ženi u koroti. Da ne spominje cijenu koju su platila njezina koljena, njezina leđa i zdrav razum.

A taj zdrav razum još je više narušio zvuk vrata kako se otvaraju iza njezinih leđa.

Ainsley se brzo povuče iz garderobe i okrene se, iskreno očekujući da Cameronov zastrašujući sobar Rom zuri prijekorno u nju s visoka. No umjesto toga, vrata su blokirala onoga tko ih je otvorio, tko god to bio, priuštivši Ainsley još nekoliko sekundi panike.

Sakrij se. Gdje? Vrata garderobe protezala su se cijelom dužinom prostorije, a ormar iza nje bio je prenatrpan da bi se u njega mogla sakriti mlada žena u večernjoj haljini. Ispod stola? Ne, neće imati vremena protrčati do njega po tepihu i sklopčati se ispod njega. Klupa pod prozorom bila je dva koraka od nje. Ainsley čučne, zaviče se pod klupu skupivši skute svoje haljine za sobom i navuče zavjese.

U zadnji čas. Kroz proreze na zavjesama vidjela je lorda Camerona glavom i bradom kako ulazi u sobu, a s njim bivšu kraljičinu dvorsku damu Phyllidu Chase koja mu se objesila oko vrata.

Ainsley se začudi stezanju oko srca koji je odjednom osjetila. Znala je ona već tjednima da je Phyllida zarila pandže u Camerona Mackenzieja. I zašto bi to Ainsley uopće smetalo? Phyllida je bila ona vrsta žene kakve je lord Cameron najviše volio: zgodna, iskusna, nezainteresirana za svoga muža. Isto tako, Cameron je bio od onih kakve je Phyllida najviše voljela: bogat, naočit, nezainteresiran za duboku vezu. Sjajno su si pristajali. I zašto bi Ainsley uopće marila za to?

No ipak, stvorio joj se knedl u grlu kad je lord Cameron zatvorio vrata jednom rukom, a drugu stavio na donji dio Phyllidinih leđa. Ona je ovila ruke oko njega, a on se sagnuo i nehajno joj cjelivao vrat.

U tom zagrljaju bilo je žudnje, otvorene, nepogrešive žudnje. Jednom, jako davno, Ainsley je osjetila žudnju Camerona Mackenzieja. Sjećala se vrućine koja joj je oblila tijelo, njegovih plamenih poljubaca. Prošle su godine, ali ona se još sjećala otiska njegovih usta na svojoj koži – njegovih tako vještih ruku.

Phyllida se rastapala u Cameronovom naručju, glasno uzdišući, a Ainsley zakoluta očima. Jako je dobro znala da je *gospodin* Chase još uvijek u vrtu, opušteno šeće s društvom stazama osvijetljenim papirnatim lampionima pod vedrim noćnim nebom. Ainsley je to znala zato što se iskrala iz društva kad su se iz plesne dvorane preselili u vrt kako bi mogla pretražiti sobu lorda Camerona.

I nisu je mogli ostaviti da traži u miru, a ne. Tu napornu Phyllidu nisi mogao odvojiti od njezinog Mackenzieja i morala ga je odvući ovamo gore na ljubavni sastanak. Sebična krava.

Cameronov kaput skliznuo je na pod. Ostao je samo u prsluku i košulji koji su lijepo ocrtavali mišiće učvršćene godinama jahanja i treniranja konja. Za tako krupnog muškarca lord Cameron kretao se s izuzetnom lakoćom čovjeka koji se sjajno osjeća u svojoj koži. Jahao je jednako profinjeno, dok su njegovi konji pod njim odgovarali na najlaganiji dodir. I dame su odgovarale na isti taj dodir, a i sama se u to uvjerila.

Neki su govorili kako ga je duboki ožiljak na jagodičnoj kosti nagrdio, ali Ainsley se nije s tim slagala. Taj ožiljak joj nikad nije smetao, ali šokirala ju je njegova visina kad ju je prije šest godina Isabella upoznala s njim, kao što ju je šokirao način na koji je njegova ruka u rukavici progutala njezinu malu ruku. Cameron nije djelovao previše zainteresirano za staru školsku prijateljicu svoje šogorice, ali ono što je uslijedilo... *Ah, ono što je uslijedilo...*

No u ovom trenutku, Cameronov pogled bio je rezerviran za vitku, crnokosu ljepotu Phyllide Chase. Ainsley je slučajno znala da Phyllida održava svoju kosu crnom uz malu pomoć boje, no nikad to nikome ne bi otkrila. Nije bila tako zlobna. A ako su se ona i Isabella koji put dobro nasmijale na taj račun, to nikome nije naškodilo.

Skliznuo je Cameronov prsluk, a zatim kravata i ovratnik, pruživši joj lijep pogled na njegov goli, vlažni vrat.

Skrenula je pogled s bolom u prsima. Pitala se koliko će dugo morati čekati dok se ne uspije iskrasti odavde – zasigurno će, kad se nađu na postelji, biti previše okupirani jedno drugim da bi primijetili kako puže prema vratima. Ainsley duboko udahne, osjećajući se svakim časom sve jasnije i jasnije.

Kad je skupila hrabrost opet proviriti kroz otvor na zavjesama, Phyllidin prsluk bio je otkopčan, otkrivajući lijepi korzet koji je prekrivao bujne obline. Lord Cameron sagnuo se poljubiti poprsje koje se prelijevalo preko korzeta, a Phyllida je stenjala od užitka.

Ainsley se prisjeti kako je lord Cameron priljubio svoje usne na *njezino* poprsje. Sjećala se njegovog daha kako joj pali kožu, njegovih ruku na svojim leđima. I njegovog poljupca. Dubokog, vrućeg poljupca koji je probudio svaku žudnju koju je Ainsley ikada imala prilike iskusiti. Dobro se sjećala pritiska njegova poljupca, oblika i okusa njegovih usta, grube kože vršaka njegovih prstiju na svojoj koži.

A sjećala se i sige leda zabijene u njezino srce kad ju je sljedećeg dana pogledao, gledajući zapravo kroz nju. Za to je bila sama kriva. Bila je mlada i dopustila si je da je prevari, a svoju je situaciju još više pogoršala uvrijeđivši ga.

Phyllidina ruka sada je bila ispod Cameronova kilta. On se pomaknuo da joj omogući da nastavi s njezinim igricama, a kilt se pomaknuo malo gore. Sada su se dobro vidjela Cameronova snažna bedra, a Ainsley s užasom primijeti ožiljke koji su se protezali od unutrašnje strane koljena sve do obline njegovih guzova.

Bile su to duboke, čvoraste posjekotine, stare rane koje su odavno zacijelile. Dragi Bože, Ainsley to nije nikad vidjela. Nije se mogla suzdržati da šokirano ne uzdahne.

Phyllida podigne glavu. „Dragi, jesi li i ti nešto čuo?”

„Ne.” Cameronov glas bio je dubok. Izustio je samo tu jednu hrapavu riječ.

„Sigurna sam da sam nešto čula. Hoćeš li biti dobar i provjeriti taj prozor?”

Ainsley se ukoči.

„Prokleti prozor. To je vjerojatno jedan od pasa.”

„Dragi, *molim te*.” Njezin nadureni ton izvježban je do savršenstva. Cameron nešto promrmlja, a zatim Ainsley začuje njegov teški korak.

Srce joj je mahnito lupalo. U spavaćoj sobi bila su dva prozora, po jedan sa svake strane njegove postelje. Šansa je bila dva naprema jedan da će lord Cameron otići do drugog prozora. Njezin bi najmlađi brat Steven rekao da se isplati kladiti na to. Cameron će ili odmaknuti zavjesu i otkriti Ainsley kako sjedi ondje, ili neće.

Steven se nije volio kladiti na jednake šanse. Rekao bi da nije dovoljno zanimljivo i riskantno. A to je bilo zato što Steven nije bio skrupčan na prozorskoj klupi i čekao da ga otkrije lord Cameron i žena koja je ucjenjivala englesku kraljicu.

Velike preplanule ruke lorda Cameron uhvate rubove zavjesa ispred Ainsley i razmaknu ih nekoliko centimetara.

Ainsley pogleda gore u Camerona, susrevši njegov pogled boje topaza prvi put nakon šest godina. Prostrijelio ju je pogledom, poput lava koji promatra gazelu, a ta gazela samo je željela pobjeći, pobjeći, pobjeći. Prkosna muškobanjasta djevojčica iz Akademije gđice Pringle, a sada, međutim, uzvišena dvorska dama, zurila je hrabro u nje.

Nastupi tišina. Cameronovo krupno tijelo zapriječilo je pogled na nju, ali on bi se lako mogao okrenuti i otkriti je. Cameron joj ništa nije dugovao. Zasigurno je dobro znao da se ona skriva u

ovoj spavaćoj sobi zbog još jedne intrige. Mogao je izdati Ainsley, uručiti je Phyllidi i smatrati da je dobila ono što je tražila.

Iza Cameron začuje se Phyllidin glas: „Što je to, dragi? Vidjela sam kako si se trznuo.”

„Ništa”, reče Cameron. „Samo miš.”

„Ne podnosim miševе. Daj ga ubij, Came.”

Cameron je i dalje zurio u Ainsley dok je ona s mukom pokušavala disati u pretjerano zategnutom korzetu.

„Pustit ću ga da živi”, reče. „Zasad.” Cameron navuče zavjese natrag, zatvorivši Ainsley u njezin šator od stakla i baršuna. „Trebali bismo poći dolje.”

„Zašto? Pa tek smo stigli?”

„Vidio sam previše ljudi kako se vraća u kuću, uključujući i tvoja muža. Spustit ćemo se razdvojeni. Ne bih želio osramotiti Beth ili Isabellu.”

„Ah, dobro, ako tako želiš.”

Činilo se da se Phyllida previše ne duri, no to je vjerojatno bilo zato što je smatrala da na svog Mackenzieja može računati kad god se zaželi njegova dodira.

U tom kratkom trenu Ainsley preplavi strahovita ljubomora.

Njih dvoje ušute, očito prionuvši na odijevanje, no Phyllida zatim reče: „Dragi, razgovarat ćemo kasnije.”

Ainsley začuje vrata kako se otvaraju, još prigušenog razgovora, a zatim se vrata zatvore i nastupi tišina. Pričekala je još nekoliko minuta dok joj je srce ubrzano lupalo kako bi se uvjerila da su otišli, a zatim rastvorila zavjese i spustila se s klupe kraj prozora.

Bila je na drugom kraju sobe, posezala za kvakom, kad začuje kako se iza nje netko nakašljao.

Polako, Ainsley se okrene. Lord Cameron Mackenzie stajao je nasred sobe u potkošulji i kiltu njegov zlaćani pogled opet ju je ukopao na mjestu. U krupnim je prstima držao ključ.

„Dakle, recite mi, gđo Douglas”, reče, preplavivši je svojim hravim glasom. „Koga vraga opet radite u mojoj spavaćoj sobi?”